

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó

Krónika: az ÖBK által szervezett programok, az ÖBK képvisellete – Imre Frigyesné
elnök

Beszámoló a Lovassy László Gimnázium 2015/16. tanévéről – Schultz Zoltán igazgató
„Üzenet egykori iskolámba” – pályázatra beérkező munka

Kováts Sándor 1948-ban érettségizett piarista diák emlékei a gimnáziumi évekből

Híradás érettségi találkozóról

Velünk történt:

Albrecht Sándor 85 éves – alsóörsi születésnap – Imre Frigyesné

Harmath István halálának 30. évfordulóján – Balogh Istvánné

a Lechner-testvérek könyvének bemutatója – Lázárné Lechner Ágnes

vendégünk volt gr. Nádasdy Borbála – Farkas Béla

koszorúzások – Farkas Béla

Búcsúzunk halottainktól

Terveink 2017-ben

ELŐSZÓ

Kedves Öregdiák Barátaink, kedves Olvasó!

Szeretettel köszöntünk/köszöntjük.

Hagyományos évente megjelenő Tájékoztatónkat tartod/tartja kezében.

Azoknak szeretnénk megmutatni magunkat, akik koruk vagy élethelyzetük miatt nem járnak havi első hétfői összejöveteleinkre, és kirándulásainknak sem résztvevői, de érdeklődnek hajdani iskolájuk, ill. az abban működő Öregdiák Baráti Kör tevékenysége iránt.

Ez a tevékenység természetesen nem merül ki a havi összejövetelekben, Veszprémben és Budapesten. Nem merül ki a hagyományos 25, 50, 60, 65, 70 éves érettségi jubileumok alkalmával igényelhető ezüst, arany, gyémánt, vas, rubin, platina Matura-emléklapok ünnepélyes, érettségi találkozón történő átadásában.

Az élet valamely területén sikeres vagy érdekes, érdeklődésre számot tartó volt piarista vagy lovassys öregdiákokat hívunk meg vagy őket látogatjuk meg tevékenységük helyszínén. Az élet rendje szerint a volt piarista többség már „átfordult”, vendégeink és vendéglátóink többsége már az államosított intézményben érettségizett. Sajnos „Halottaink” rovatunkban egyre több „nagy öregtől” kell búcsúznunk... Ám továbbra is feladatunknak érezzük, hogy az általuk teremtett értékeket alkalmanként meg- és felidézzük.

Ezért volt fontos számunkra az ÖBK 30. születésnapja. Szerettük volna megköszönni az alapítók bátorságát, tettekézségét, hűségét 80-as években járó öregdiák társainknak.

Reméljük, sikerült!

Újszerű programjainkkal pedig a „fiatalabb” korosztályt szeretnénk megszólítani, hogy jöjjenek/gyertek közénk, fűzzétek/fűzzék szorosabbra volt iskoláttokkal /iskolájukkal a kapcsolatot lélekkben gazdagodva és gazdagítva!

Hagyományos összejöveteleink

Veszprémben: minden hónap első hétfőjén 16 órakora Lovassy László Gimnáziumban a nyári szünet kivételével,

Budapesten: minden hónap második hétfőjén 16 órakor a La Porta di Taormina étteremben a nyári szünet kivételével, Bp. Piarista u. 6.

Várunk Benneteket:

Valamennyien

Beszámoló az Öregdiák Baráti Kör által szervezett programokról

2016 sok szép élménnyel gazdagított minket.

Az évszámunkra legfontosabb eseménye **egyesületünk 30. születésnapjának és az alapítóknak a megünneplése**, ill. a rájuk való emlékezés volt október 5-én. Igyekeztünk minél több alapító öregdiák társunkat megszólítani, hiszen az egyesület létét nekik köszönheti.

Évfordulós rendezvényünket megtisztelte jelenlétével Márfi Gyula érsek úr, Oberfrank Ferenc, a Magyar Piarista Diákszövetség alelnöke, Porga Gyula polgármester úr, dr. Strenner Zoltán önkormányzati képviselő, volt diáktársunk, valamint Schultz Zoltán, a gimnázium igazgatója és Tantestületének néhány tagja.

Dr. Varga Miklós, Schultz Zoltán, Porga Gyula, Márfi Gyula, Oberfrank Ferenc, Imre Frigyesné

vendégeink

A Himnusz és a szívélyes köszöntők elhangzása után a gimnázium jelenlegi diákjai színvonalas műsorral kedveskedtek nekünk, az elődöknek, zeneszámokat és a Karinthy-prózát hallgattunk, és néptáncos produkció is felidézte a piarista múltat is.

A tehetséges fiatalok bemutatkozása után volt elnökünk, dr. Varga Miklós vetített képekkel illusztrált előadásában emlékezett vissza az elmúlt 30 év kiemelkedő eseményeire, a diáktársakra, akik már nem lehetnek köztünk. A múlt felidézésének két pillére az 1986-os megalakulás a 275. évfordulóhoz kötődően és a 2011-es 300. évforduló eseményeinek megidézése volt. A fotókról ránk köszönt pl. Borián Tibor, dr. Mádl Ferenc, dr. Bakos Miklós, Benkő tanár úr, és még sok kedves régi ismerős.

A visszaemlékezéshez kapcsolódva megkoszorúztuk a gimnázium első emeletén öregdiákok által állított emléktáblákat: dr. Brusznai Árpád, Harmath István, Horváth Géza, Hungler József és Mihályi Károly tanár urakét, ill. a második világháborúban életüket vesztett piarista öregdiákokét.

Az ünnepélyes aktust követően a program az alagsori zsibongóban szerény fogadással, kiállítás és az ÖBK által az elmúlt harminc évben készített, ill. megjelentetett nyomtatványok böngészésével, válogatásával, szemezgetésével folytatódott. A fehér asztal melletti jóízű beszélgetések több generációt, piarista-lovassys öregdiákot hoztak közelebb egymáshoz.

A rendezvény szponzorálását köszönjük Strenner Zoltán és Gubicza Ferenc, a lebonyolításban nyújtott segítséget Pálffy Zoltán öregdiák társainknak.

Abban a reményben zártuk rendezvényünket, hogy lesz következő kerek évfordulónk is...

Nem hagyományörző programjaink közül a **budapesti kirándulás** – középpontjában az **Operaházban tett látogatással** – emelkedett ki. E programra „Vendégségben” sorozatunk újabb állomásaként került sor a Hangvillabeli séta, a Snétberger Központ meglátogatása, a balatonfüredi vizit, a Herendi Porcelánmanufaktúra bejárása után tavasszal, egy szép májusi napon.

A társaságot előzetes „egyeztetés” után Ókovács Szilveszter, az Operaház főigazgatója, 1988-ban érettségizett öregdiák társunk hívta meg.

Bő egy órás kényelmes vonatozás után a fővárosba érkezve az Operaház előtt találkoztunk budapesti tagtársainkkal.

Kedves fiatal idegenvezetőnk kalauzolt végig minket az Ybl Miklós által tervezett és épített gyönyörű neoreneszánsz épületben. Megcsodálhattuk a díszlépcső reliefjeit, a lépcsőház aranykazettás tükörmennyezetét. A foyert Feszty Árpád festményeivel, benne a dohányzó tölgyfa burkolatát, mely Neuschloss Ödön és Marcell munkája. A rengeteg asztalosmunka - mint díszítőelem is - számunkra elképzelhetetlenül rövid idő alatt készült el. A tervező Ybl mindenre kiterjedő gondosságának, zsenialitásának köszönhetően az épület csillárjai és lángtartói a kobaltüveg búrákkal harmonikusan simulnak bele a térbe. A később készült szobrok, Erkel, Liszt, Bartók, Kodály, Ybl portréi ugyanúgy. Az említett Feszty Árpádon kívül Than Mór, Lotz Károly és Székely Bertalan freskói díszítik a mennyezetet, oldalfalakat.

Nagy örömmel fogadtuk, hogy az aktuális előadás próbáját is élvezhettük csaknem egy órán át az első emeleti páholyokból, a királyi páholy mellett, ahonnan Ferenc József osztrák császár, magyar király nézte/hallgatta a nyitó előadáson 1884-ben Erkel Ferenc dirigálásával a Bánk bán első felvonását, a Hunyadi László nyitányát és a Lohengrin első felvonását. Fölöttünk csillogott a nézőtér Mainzban készült nagy csillárja, melyen eredetileg 500 gázláng égett. Idegenvezetőnk érdekességként elmesélte, hogy a súlyos üvegcsillárt két acélsodrony tartja, és 25 percbe telik le-, és 50 percbe a felhúzás.

A zenei élmény után Ókovács Szilveszter kalauzolt minket tovább. Az Operaház erkélyén hosszan elbeszélgettünk az intézmény jelenéről, a hozzá tartozó Erkel Színház fiatalokat is támogató újszerű programjairól. Szóba került az Operaház tervezett nagy rekonstrukciója, felújításának 2017-re ígért terve. A színpadtechnika modernizálását, XXI. századi igényekhez való alkalmazkodását nevezte a legfontosabb és legsürgősebb feladatnak a főigazgató, mert Európa leghíresebb ilyen intézményeivel kell felvenniök a versenyt.

Örömmel olvastam a napokban, hogy kormányhatározat született az Operaház felújításáról 12 milliárdos költségvetési kerettel. Reméljük, a felújított épületet is lesz szerencsénk látni - minél előbb. A veszprémi, lovassys gyökereire büszke öregdiák társunkkal folytatott közvetlen stílusú beszélgetéssel nem ért véget pesti programunk.

Ebéd után a szép időben /az én véleményem szerint/ a világ egyik legszebb parlamentjében gyönyörködtünk, körbejárva az impozáns módon felújított Kossuth teret, az új helyén, valóban „A Dunánál” üldögélő József Attila - szobrot. Egy nemzetközi közvélemény kutatáson a legtöbb szavazatot kapta a 2-es villamos vonal, ezt is „ellenőriztük”, amikor a Vigadóig utazva gyönyörködtünk a Duna-part panorámájában.

Feszl Frigyes Vigadója is néhány éve újult meg teljes pompájában. Az eredeti, reformkori klasszicista épületet az osztrákok bosszúból szétlőtték 1849-ben az 1848-as forradalomban betöltött szerepe miatt. A népképviselői országgyűlés ugyanis nagytermében szavazott meg 200000 újoncot a szabadságharc hadserege számára. 1865-re historizáló stílusban újíttotta meg Feszl Frigyes. Itt is Lotz Károly, Than Mór és Székely Bertalan freskóival találkozhat a látogató, mint az Operaházban. Egy évvel később impozáns tánctermében a bált Ferenc József és felesége nyitotta meg. Nem telt el 20 év a forradalom és szabadságharc után! Ugye, milyen fordulatokat produkál a történelem!

Zenei szempontból érdekessége az épületnek, hogy feltehetően itt hangversenyzett legtöbbet Liszt Ferenc.

Az épület impozáns tereit mi is bejártuk, emeleti teraszáról néztünk át a budai oldalra, a velünk szemben nyújtózkodó, frissen felújított Várbazárra és a Vár lenyűgöző épületegyüttesére.

Jó érzéssel, nem kis büszkeséggel nyugtáztuk valamennyien, akik ott voltunk, milyen sokat épült-szépült szeretett fővárosunk.

A sok élménytől eltelve a vonaton hazafelé már a következő pesti kirándulásunkról beszélgettünk, amikor Gózon Ákos 1988-ben érettségiző öregdiák társunk vendégei leszünk, aki az Élet és Tudomány főszerkesztőjeként a Törley palotába hívott meg minket...

AZ ÖBK KÉPVISELETÉBEN

Részvétel Mádl Ferenc szobrának avatásán

Gács Barna szobra

Mádl Ferenc 1951-ben végzett az államosított piarista gimnáziumban.

Nagy ívű tudományos, majd politikai pályája nem volt gátja annak, hogy alapításától az Öregdiák Baráti Kör aktív támogatója legyen egészen haláláig.

Szülőfalujához, Bándhoz, kiterjedt rokonságához ugyanilyen hűségesen ragaszkodott. Alkalmanként Veszprémbe is ellátogatott, a rendszerváltoztatás után Dalma asszonnyal a Bruszniai-emlékhangversenyek visszatérő látogatója, egy alkalommal szónoki tisztet is vállalt.

2011-ben, a Lovassy László Gimnázium 300. születésnapjára rendezvények sorozatának fő támogatója volt. Nélküle sem a Herendi Porcelánmanufaktúra támogatását is élvező emlékplakett, sem a gazdag tartalmú jubileumi évkönyv nem készülhetett volna el.

Halála után a gimnázium Bognár Zoltán termében Borián Tibor elnökünk és Schultz Zoltán igazgató úr emléklappal is tisztelték öregdiák társunk emléke előtt.

Ezt tette szülőfaluja, Bánd is, amikor emléktábla után közadakozásból készült szobrot is állított híres fiának.

Gács Barna Siófokon élő szobrászművész egész alakos művét július 31-én avatta Kövér László, az Országgyűlés elnöke Dalma asszony jelenlétében az ünneplőbe öltözött faluban.

Egy árnyas fa alatt nyitott könyvvel az ölében ül a tudós, mellette beszélgetésre, eszmecserére hívó üres székek. A megjelenítés eszközei hűen tükrözik Mádl Ferenc személyiségét, a könyv, a tudomány, a közösség szerepét nagy ívű életútjában.

A bensőséges hangulatú szoboravatást a helyiek tisztelgése tette családiassá. A falu diákjai olvastak fel részleteket Tőle és Róla, a német nemzetiségi kórus énekelt.

A szoboravatáson az Öregdiák Baráti Kör képviselőként jó érzéssel töltött el, hogy anyagi lehetőségeinkhez mérten mi is hozzájárultunk egy értékes műalkotás és egy közösségi jelkép születéséhez.

Ez évi terveink szerint tavasszal meglátogatjuk Mádl Ferencet, Bánd négy önkormányzati ciklust végigszolgáló polgármesterének, Schindler Lászlónak, lovassys öregdiáknak a vendégei leszünk...

Bolgár Mihály piarista tanárnak állítottak emléktáblát Veszprémben

2016. szeptember 27. kedd 12:42 Magyar Kurír

Veszprém város első vízműve 120 évvel ezelőtt, 1896-ban épült meg, Bolgár Mihály veszprémi piarista tanár kezdeményezésére. Az évforduló alkalmából szeptember 22-én a veszprémi önkormányzat ünnepséggel emlékezett meg a közműrendszer létrehozóiról és működtetőiről.

Bolgár Mihály (1861–1895) fizika és matematika szakos piarista tanár a természettudományok szinte minden ágával foglalkozott. Veszprémben vasárnaponként ismeretterjesztő előadásokat tartott, és rendszeresen írt a helyi lapokba. Jó gyakorlati érzéke volt, ezért különösen szerette a meteorológiát és a hidrológiát. 1892–1893-ban alapvető tanulmányt írt Veszprém vízrajzáról, amelyhez 115 kút vizét elemezte. Kutatásai adták meg a tudományos alapot a veszprémi vízközmű létrehozásához, amelynek tervezését és kivitelezését szaktanácsai alapján végezték. Az 1896-ban fölvavatott létesítmény elkészültét azonban nem érte meg, mert 1895-ben fiatalon (mindössze 34 évesen) elhunyt.

Mivel az emléktábla az idők során elveszett, a jelenlegi évfordulón a Bakonykarszt Zrt. új táblát készíttetett a felújított gépház homlokzatára, amelyet szeptember 22-én Kugler Gyula, a vállalat vezérigazgatója és Imre Frigyesné, a veszprémi Lovassy László Gimnázium nyugalmazott tanára lepleztek le, majd Takáts István érseki irodaigazgató áldott meg. A tábla szövege szerint a városi vízművet Bolgár Mihály „önzetlen tudományos kutatásai és fáradhatatlan tevékenysége segítették létrehozni”.

Kugler Gyula vezérigazgatóval

Beszámoló a Lovassy László Gimnázium 2015/16. tanévéről

Tisztelt Olvasók!

A 2015/2016-os tanévről szóló tudósításban az előző évekhez hasonlóan néhány tény segítségével igyekszem megmutatni milyen eredményeket értünk el együtt, tanárok és diákok a Lovassy László Gimnáziumban. Ezek az adatok, a teljesség igénye nélkül felsorolt rendezvények, természetesen csak egy részét képezik az iskolai nevelésnek, diákéletnek. Fontos számunkra, hogy már harmadik egymást követő évben az intézményünk a legeredményesebb vidéki gimnázium Magyarországon, több mutatót – érettségi eredmények, nyelvvizsgák, kompetenciamérés, felsőoktatási felvételi eredmények – figyelembe véve. Úgy látom, emellett a lovassys diákok jól is érzik magukat az iskolában. Ezt megerősíti, hogy a 2016-ban elvégzett önértékelés során, a diákkérdőíveken legmagasabb pontszámmal értékelték között szerepel az is, hogy „Az iskola lehetőséget biztosít számunkra, hogy személyes érdeklődésünknek megfelelően is tanulhassunk (szakkörök, versenyek stb.)” és az is, hogy „Iskolánk lehetőséget teremt a szabadidő eltöltésére (pl. színház- és múzeumlátogatás, színjátszás, tánc, kirándulás, egyéb szabadidős programok)”.

A tanulmányi munka mellett a 2015/2016-os tanév nagy sikere volt, hogy a Keszthelyen kétévente megrendezett Helikoni Ünnepegeken, amely a dunántúli középiskolák legrangosabb művészeti találkozója újra a lovassys diákok hozták el a legeredményesebb középiskolának járó vándorszerleget, ötödik alkalommal.

A 2015/2016-os tanévben is megünnepeltük nemzeti ünnepeinket, valamint megemlékeztünk a diktatúrák és a Holocaust áldozatairól, az aradi vértanúkról, dr. Brusznai Árpád tanár úrról.

- Az 1956-os forradalom évfordulóján az iskolai hagyományápolás - Brusznai mellszobor megkoszorúzása, gyertyás séta a Várbeli emléktáblához – mellett, a 10.B osztály Gárdos Péter Szamárköhögés című filmjének színpadi változatát mutatta be Négy pofon címmel. Az előadás létrehozását Király Viktor tanár úr és Kiss Andrea tanárnő segítette.
- A téli szünet előtti időszak a Mikulásvárással, a Karácsonyi készülődéssel telt. Az évek óta meglévő rendezvényeink mellett - mikulás, cipősdoboz akció, karácsonyi koncert – mellett az idei évben az idei tanévben a Lovassy Zenekar gyertyafényes adventi koncertje is segítette az ünnepi ráhangolódást. Az utolsó tanítási napot a karácsonyi műsorral zártuk. A 10.C osztály Salinger: Zabhegyező című regényét alkalmazta és vitte színpadra Ha mennél hideg szélben címmel, Vonderviszné Kapor Ágnes tanárnő és Szabó László tanár úr segítségével. A műsoron és az azt követő ebéden, az iskola jelenlegi dolgozói mellett részt vettek a nyugdíjas kollégáink is.
- Március 15-én az 1848-49-es forradalomra és szabadságharcra emlékeztünk. A 10.A osztály mutatta be Katona József Bánk bán című drámáját. Az előadást Asztalos István tanár úr rendezte, az osztályfőnök, Tolnerné Csörgő Veronika tanárnő segítségével.

Már az előző tanévi beszámolóban is szerepelt, hogy 2015 az UNESCO kezdeményezésére a fény nemzetközi éve volt. A magyarországi programokat az MTA koordinálta megyénként egy partnerintézménnyel. Felkérésükre Veszprém megyében iskolánk volt a megyei koordinátor. 2015 tavaszán is több rendezvény volt az iskolánkban, melyek a 2015/2016-os tanévben is folytatódtak. Ekkor Pálffy Géza volt diákunk tartott előadást a Szent koronáról, felállítottuk a gyümölcsaszalót, Reisinger János Csontváry Kosztká Tivadarról, a „nap útjának” festőjéről tartott előadást. A rendezvénysorozatot az iskolában az épület főhomlokzatán elhelyezett napóra felszerelése zárta, melyhez kapcsolódóan a napóra készítéséről Marton Géza tartott előadást.

A tanév egyik újdonsága, és számunkra nagyon fontos eseménye volt az EDUVITAL Nonprofit Egészségnevelési Társasággal együttműködve megrendezett országos Egészségbiológiai Tanulmányi Verseny. Ezzel is segíteni kívánjuk, hogy az iskolából egészségtudatos diákok kerüljenek ki. A verseny kapcsolódott Semmelweis Ignác halálának 150. évfordulójához is, mivel az egyik előírt anyaga a világhírű orvos életének feldolgozása volt. A tanulmányi verseny fővédnöke dr. Szél Ágoston professzor úr, a Semmelweis egyetem rektora, az iskola fő szervezőnk dr. Szalainé Tóth Tünde tanárnő volt.

Az iskolánkban arra törekszünk, hogy a napi, órarendszerinti ismeretátadás, művészeti és sporttevékenység mellett a felsőoktatás, a gazdasági élet szereplői is részt vegyenek a diákjaink nevelésében. Így a diáknapon több felsőoktatási intézményről tartottak szakmai előadásokat, október közepén az Együtt a Jövő Mérnökeiért Szövetség roadshow-jára került sor. Az ott is bemutatkozó Continental Kft. munkatársai év közben is tartottak szakkört az iskolánk programozás iránt érdeklődő diákjainak.

Tehetséggondozó tevékenységünkben az elmúlt tanévben is nagy szerepet játszottak a felsőoktatási partnereink. Együttműködünk a Semmelweis Egyetemmel, a Pannon Egyetem Mérnöki, Műszaki Informatikai, Gazdaságtudományi Karaival, a BME Pro Progressio alapítványával, a Mathias Corvinus Collegiummal. A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem évek óta vizsgálja, milyen a bekerülő középiskolás diákok előképzettsége. Szerencsére a lovassys diákok ebben is jól teljesítenek, aminek eredményeként 2016-ban a BME az Elismert Tehetségforrás Iskola díjat adományozta iskolánknak.

Az oktatás és nevelés feltételeinek biztosításában továbbra is nagy szerepet játszanak a pályázatok, valamint a „Lovassy Alapítvány a Jövőért” alapítvány támogatásai. Ezekkel együtt sem könnyű az elmúlt években megszokott feltételek fenntartása.

EREDMÉNYEK - Adatok

2015 októberében 622 tanulónk volt. Az iskola diákjai a múlt tanévet is jó tanulmányi eredménnyel, kiemelkedő tanulmányi, sport és kulturális versenyeredményekkel zárták.

Az iskolában a tanulmányi átlag az előző évit (4,35) kissé meghaladva 4,38 lett a 2015/2016-os tanévben. Tovább nőtt a kitűnő tanulók száma, 102 főre (16,5 %). Emellett sajnós volt 4 olyan diákunk, aki elégtelen osztályzatot is szerzett a tanév végén. Ők az augusztusi vizsgákon javítottak.

Diákjaink teljes érettségi átlaga 4,76, a felvételi szempontjából kiemelkedően fontos emelt szintű átlag: 4,90. A 127 végzős tanuló közül 59 diák (46,5 %) kitűnő érettségi vizsgát tett. 2016 szeptemberében 122 tanuló – az érettségizett diákok 96 %-a, a felsőoktatás hagyományos rendszerében továbbtanulni szándékozók 97,6%-a - kezdhetette meg tanulmányait valamely felsőoktatási intézményben.

Az iskola által adott legrangosabb elismerést, a Jubileumi Emlékplakettet, kiemelkedő tanulmányi munkájáért és országos szintű versenyeredményéért 7 végzős diák vehette át. A 13.A osztályból Papp Marcell, Nagy Luca Sára, Orbán Gábor, a 13.B osztályból Pásti-Hriczu Armand, Tóth Rebeka Bernadett, a 13.D osztályból Hrubai Júlia és Soós-Nagy Bendegúz.

Nevelőtestületi jegyzőkönyvi dicséretben részesültek, a 2015/2016-os tanévben kötelességüket példamutatóan teljesítő és valamely területen országos eredményt elérő diákok közül Kiss Károly László 9/AJTP, Encz Koppány István, Radnai Bálint 10.A, Arany Eszter Sára 10.B, Bicski Bálint 10.C, Bognár Judit, Stark Patrícia, Trón Réka 11.A, Trapp Luca Zsófia, Kárpáti Orsolya, Kolonics Mária Veronika 11.B, László Luca Patrícia, Ruzsiczky Lili 11.D és Korinek Janka 13.D osztályos tanulók.

Művészeti tevékenységéért a művészeti munkaközösség javaslata alapján a nevelőtestület elismerésben részesítette Józsa Dalma, Szigeti Gréta 13.A, Kaiser Adrienn, Tóth Kata Otília 13.B, Hunyady Csaba, Klucsik Dávid 13.C osztályos érettségiző diákokat.

Sporttevékenységéért a nevelőtestület elismerésben részesítette Jakab Rebeka és Lakner Diána 13.A osztályos tanulókat.

A legrangosabb országos tanulmányi versenyen, az OKTV-n 12 kategóriában, 31-en jutottak be a döntőbe. Az ott elért eredményeik a következők:

Ruzsiczky Lili	11.D	OKTV angol nyelv	7. hely
Stark Patricia	11.A	OKTV biológia	1. hely
Bognár Judit	11.A	OKTV biológia	19. hely
Trón Réka	11.A	OKTV biológia	25. hely
Orbán Gábor	13.A	OKTV biológia	37. hely
Csókás Csongor	11.A	OKTV fizika	29. hely
Mayer László Máté	11.C	OKTV informatika II.	30. hely
László Luca Patrícia	11.D	OKTV informatika I.	27. hely
Arany Eszter Sára	10.B	OKTV kémia I.	5. hely
Papp Marcell	13.A	OKTV matematika III.	23. hely
Hunyady Csaba	13.C	OKTV mozgóképkultúra	7. hely
Seiler Sarah Chiara	13.B	OKTV német nemzetiségi	2. hely
Trapp Luca Zsófia	11.B	OKTV német nemzetiségi	4. hely
Kárpáti Orsolya	11.B	OKTV német nemzetiségi	7. hely
Kolonics Mária Veronika	11.B	OKTV német nemzetiségi	8. hely
Kovács Tímea	11.B	OKTV német nemzetiségi	11. hely
Eperjesi Krisztina Lilla	11.B	OKTV német nemzetiségi	12. hely
Nagy Eszter	13.B	OKTV német nemzetiségi	13. hely
Véber Brigitta	11.B	OKTV német nemzetiségi	14. hely
Barkász Dominika Anna	11.B	OKTV német nemzetiségi	20. hely
Tóth Rebeka Bernadett	13.B	OKTV német nyelv II.	5. hely
Pásti-Hriczu Armand	13.B	OKTV német nyelv II.	8. hely
Trapp Luca Zsófia	11.B	OKTV német nyelv	15. hely
Eperjesi Krisztina	11.B	OKTV német nyelv	21. hely
Koós-Hutás Édua	13.B	OKTV német nyelv	29. hely
Hrubi Júlia	13.D	OKTV spanyol nyelv I.	4. hely
Soós-Nagy Bendegúz	13.D	OKTV spanyol nyelv I.	10. hely
Kovács Dávid	13.A	OKTV spanyol nyelv I.	13. hely
Kósa Bendegúz	13.A	OKTV spanyol nyelv I.	21. hely
Ádám Rozália	11.D	OKTV spanyol nyelv I.	31. hely
Mihálykó Péter	11.A	OKTV történelem	15. hely

Az alsóbb évfolyamosok számára meghirdetett tanulmányi versenyeken számtalan kiemelkedő eredményt értek el a diákok. Ezek részletesen megtalálhatók az iskolai honlapon. A Zrínyi/Gordiusz Országos Matematika Versenyen a Lovassy László Gimnázium az összesített eredmények alapján 2016-ban 8. alkalommal is az ország legeredményesebb vidéki négyosztályos gimnáziuma lett.

A tanév legkiemelkedőbb diákolimpiai sporteredményei a következők:

Röplabda Diákolimpia lány csapat 9. hely

Diákolimpiák – egyéni

Véber Brigitta	11.B	taekwon-do	2. hely
Kupcsik Márk	9.C	fekvenyomó	5. hely
Nagy Sándor Dávid	9.C	fekvenyomó	7. hely
Horváth András	9.C	800 m síkfutás	9. hely
Horváth László Levente	10.C	judo	2. hely

Fontosnak tartom megemlíteni, hogy iskolánk 11.C osztályos diákja Rasovszky Kristóf volt az egyetlen veszprémi sportoló, aki részt vett a Rio de Janeiro-ban megrendezett nyári olimpiai játékokon, úszásban. Emellett júliusban a Hollandiában megrendezett korosztályos világbajnokságon, az élen végzett.

2016-ban Keszthelyen újra megrendezték a **Helikoni Ünnepeket**. A bevezetőben említett kiemelkedő lovassy siker az iskola művészeti csoportjainak és egyéni fellépőinek közös eredménye.

A díjazottak:

Arany minősítés – Fődíj

Lovassy Színpad	színjátszás
Lovassy Kamarazenekar	komolyzene

Arany minősítés

Béres Luca – Bogdán Róbert	hangszer szóló
Klucsik Dávid – Pituk Sára	hangszer szóló
Korinek Janka	irodalmi alkotások
High Five	modern tánc
Kardos-trió	könnyűzene
Lovassy Nőikar	nőikar
Lovassy Vegyeskar	vegyeskar

Ezüst minősítés

Kaiser Adrienn	népdal
Néptánc-együttes	néptánc
Német Nemzetiségi Kamarakórus	kamarakórus

Bronz minősítés

Horváth Regina	modern tánc
Sváb népzenei együttes	népzene
Horváth Tamás – Öry Fanni	néptánc
Hunyady Csaba	film, video

Különdíjak

Lovassy Vegyeskar, Tóth Mária karnaggyal a Bárdos Lajos Társaság különdíja
Lovassy László Gimnázium kórusai, Tóth Mária és Bankó Mónika karnagyokkal
Lovassy Színpad

A Helikon azonban nem az egyetlen találkozó, ahol megmutathatták magukat a művészeti csoportok. A Lovassy Színpad az Országos Diákszínjátszó Találkozón Arany diplomát kapott, ugyanitt Tóth Bence 10.A osztályos diákunk különdíjat kapott színészi alakításáért. Az Országos Középiskolai Fotókiállításon Szigeti Gréta a 13. A-ból a 3. helyet érte el, Szvath Réka a 11. C-ből különdíjas lett.

A 2015/2016-os tanévben kollégáink közül Márkus Csaba tanár úr Brusznjai-díjat, míg Wenczel Zsuzsa tanárnő Ranolder-díjat kapott.

Tisztelt Öregdiákok! Kedves Barátaink!

Naprakész információkhoz juthatnak az iskoláról a folyamatosan frissített honlapunkon - www.lovassy.hu. Kérjük, segítsék az iskolánk munkáját, amennyiben arra lehetőségük van, nyújtsanak anyagi támogatást az iskola „Lovassy Alapítvány a Jövőért” alapítványán keresztül, vagy közvetlenül. Továbbra is szeretettel várjuk mindannyijukat a Lovassy László Gimnázium rendezvényein.

Veszprém, 2017. február 24.

Schultz Zoltán
igazgató

„Üzenet egykori iskolámba” – pályázatra beérkező munka

Kováts Sándor 1948-ban érettségizett piarista diák emlékei a gimnáziumi évekből

Ballagás 1948-ban a piarista gimnáziumban

Az utolsó tanítási napon ebben az évben is felkerültek a legjobb rajzolók búcsúrajzai a táblára, mégis más volt ez a ballagás. Mindnyájan tudtuk, hogy iskolánk történetében ez az utolsó ballagás, ez az utolsó piarista érettségi lesz. A következő évben iskolánk már állami intézményként, civil tanárokkal működött.

1939 júniusában édesanyám összegyűjtötte irataimat (elemi iskolai bizonyítvány, anyakönyvi kivonat, újrablokk-bizonyítvány) és elment, hogy beírásson a Veszprémi Piarista Gimnáziumba, de létszámihiány miatt nem vettek fel. Mivel Veszprémben csak ez az egy gimnázium volt és protekció nem volt, annak ellenére sem, hogy édesapám már 16 éve a Veszprémi Székeséptaláni Jutaspusztai Elemi Népiskolában tanított. Így visszairatkoztam az elemi iskola 5. osztályába. 1940 szeptemberében kezdtem a gimnázium első osztályát.

A gimnáziumban sok újdonság várt rám. A tankönyvek között a latin nyelvtan- és olvasókönyv keltette fel legjobban az érdeklődésemet- „Ora et labora”- olvastam a könyv elején. Akkor még nem tudtam, de hamarosan megtanultam, hogy ez a gimnázium alapkövetelménye. Hitünkben való megerősödést a hittan órák mellett a piarista imakönyv is segítette. A szerzők: Sik Sándor és Sütz Antal. Az alsós tanulók minisztráltak a piarista templomban. Egy évben 2-3 alkalommal került ránk a sor. Ilyenkor reggel 6-kor kellett jelentkezni a sekrestyében. Benkő és Előd tanár urak szaktárgyaik mellett sokat tettek erkölcsi nevelésünk érdekében. Az itt tanult erkölcsi normák egész életünket meghatározták és irányt mutattak a nehéz élethelyzetekben. Minden évben nagyhéten lelkigyakorlat volt, ahol a piarista lelkiség gyakorlására is lehetőségünk volt. A lelki előadásokat le kellett írni. Előd tanár úr ellenőrizte és megjegyzésekkel is mindig ellátta a beszámolókat. A jelmondat második része a „labora” a „munka”, ami a számunkra a tanulást jelentette.

A gimnáziumban magas szintű oktatás volt, ennek megfelelően a követelmények, elvárások teljesítése szorgalmat, kitartó tanulást igényeltek. A legfőbb feladatunk a tanulás volt. Ugyanakkor az iskola falain kívül eddig nem tapasztalt események történtek. A gimnázium ablakából az Aranyos-völgybe lehetett látni. Izgatottan figyeltük, hogy a Tüzér utcától a Papod aljáig útépités kezdődött, kőbányát nyitottak, sok ember dolgozott ott. Az új út az új repülőtérhez kellett. A repülőtér, de főleg a repülőgépek hamar felkeltették érdeklődésünket. A repülőnapra az egész gimnázium kivonult. Debrődi repülőtiszt, aki a gimnáziumunkban érettségizett, valóságos nemzeti hős lett. A repülőgépek típusait a földről felismertük: Bücker, Arado, Junker. A rajból jeleskedő osztálytársaink le is rajzolták őket. Szutter Laci tudta a legéletszerűbben szénnel lerajzolni a gépeket.

Ahogy közeledett a háború, majd a front, egyre zaklatottabb lett az iskolai élet, de tanáraink igyekezete megtartott bennünket a tanulmányi munkánkban. Megtanultuk az öt deklinációt és a négy coniugatiót. Kezdtük fordítgatni Plinius és Vergilius munkáit. A szavak kipreparálása sok munkát adott. F fiatal tanárok érkeztek, akik hamar elnyerték a diákság szeretetét. Nyers és Kincs tanár úr a latint tanította mesterien.

A tanulás mellett élénk kulturális tevékenység is működött a gimnáziumban. Balogh tanár úr az énekkart vezette, Helyes tanár úr a népi kultúra szeretetére nevelte néptáncosait. Tekintettel a háborúra heti egy alkalommal leventefoglalkozáson vettünk részt. A kiképzés része volt a lögyakorlat is. Két lőtér is volt, ahol a lövészetet kispuskával, majd gyalogsági puskával gyakoroltuk. Levente parancsnokunk Előd tanár úr volt, aki nem engedte meg, hogy a zsidó leventetársaink a megkülönböztető sárga csillagot viseljék a foglalkozásokon. Ez akkor egy veszélyes intézkedés volt, de minden tanuló egyetértését elnyerte. A leventeképzés feladata volt még, hogy a haza iránti elköteleződésünket erősítse, kiegészítve az iskolai nemzeti nevelést. Légoltalmi nevelést is kapunk, ennek keretén belül szolgálatot is teljesítenünk kellett. A hatósági figyelő szolgálat teljesen a növendékekből került ki, beleértve az éjszakai szolgálatot is. Én a veszprémi szegényház tetejére ácsolt megfigyelő ponton

teljesíttem éjszakai szolgálatot. A háború közeledtével megismertük a légvédelmi szirénák üvöltő, félelmetes hangját. Egyre gyakrabban volt riadó. Ilyenkor az iskolai menzára vonultunk le rendben és gyorsan. A menzát óvóhelynek alakították ki. A méteres vastag falak óvtak bennünket, tanáraink irányításával imádkoztunk, miközben a négymotoros bombázó repülőgépek szálltak felettünk. Egyre gyakrabban hosszú szünetek szakították meg a tanítást. A szünetekre tanáraink feladatokat írtak elő és a kitéűzött tanulmányi feladatokból be kellett számolni.

A gimnázium épületét először magyar katonák majd a német megszállás után német katonák foglalták el. A tanítás végleg megszűnt. A front már Székesfehérvárhoz közeledett. Nagy riadalmat okozott, hogy a felsőbb osztályok tanulóit behívták és besorozták a hadseregbe. Az 1927-ben születetteket osztályunkból is elvitték a frontra. Barabás Karcsit és Lenner Csöpit az északkeleti front visszavonulásának fedezésére osztották be. Simon Laci végig küzdötte a keleti frontot és karpaszományos őrmesterként szerelt le. Az 1930 előtt született leventékre is sor került, ők is behívást kaptak. Elővezetés terhe mellett, 3 napi élelemmel kellett jelentkezni a levente udvarban. 15 éves voltam és félelemmel telve, katonaládával felszerelve vártam az udvaron. Mi lesz velem? Édesapám kísért ki az állomásra. Ő éppen szabadságon volt itthon és néhány nap múlva ment vissza a frontra. Az állomáson bevagoníroztak bennünket. A fűtött, barátságos otthonból a hideg marhavagonba kerültem, a padlón feküdtünk. A kísérő katonatisztek az első személykocsiban ültek. Felügyelet nem volt, nem csoda, hogy baleset is történt. Hegyi Higin a puskaport egy talált töltényben meggyújtotta. Összeégett az arca, feje. Vizünk elfogyott, a mozdonyból csepegő vizet fogtuk fel, hogy kezét mossunk. A vonat légiriadókor számos alkalommal megállt, ilyenkor leugráltunk és a vasút melletti árokba feküdtünk. Az út bonyolult volt és egy hétig tartott. A magyar tisztek még Magyarországon eltűntek, a határon német katonák szálltak fel a személykocsiba.

Németországba érkezve elvették ruháinkat, német katonaruhákba öltöztettek bennünket. Német katonai irányítás alá kerültünk. Nehéz munkát végeztünk, az erdő szélén hadi repülőteret építettünk, kubikos munka, hatalmas fák kivágása, útépités volt a feladatunk. Katonai sátrakban lakunk szörnyű körülmények között, az élelem kevés volt, mindig éhesek voltunk. Egyszer csak az ellenséges repülőgépek felfedezték a repülőteret. Számos borzalmas támadást megéltünk, egyre veszélyesebb lett a helyzetünk. A szökést forgattuk fejünkben. A tervet tett követte. Kalandokkal teli út következett, számtalan veszély leselkedett ránk. Hárman, akik végig kitartva segítettek egymást, hazaértünk.

A II. világháborúnak vége lett, számba vettük kegyetlen pusztításait. Az itthon maradtak közül is voltak áldozatok. Plank István osztálytársunk a beszállásolt német katonák pisztolyával játszott. A pisztoly elsült és Pityesz meghalt. Barátja Hocogó /Hoczman Miklós/ egy nyolcadikos osztálykiránduláson elcsavargott az osztálytól és egy talált robbanószerrel játszott. A gránát felrobbant és Hocogó meghalt Pityesz után. Megrendítő volt osztálytársaink elvesztése. Bennünket, akik megjárták a háború poklát, itthon egy egész más világ fogadott. Nehéz volt fájdalmas emlékeinkkel újból beülni az iskolapadba.

Mindenek előtt az iskolát kellett rendbe tenni. A lerombolt Anna-iskola gerendáit vállon vittük a gimnázium padlására javítani. A villanszerelést Komáromi, Lechner és Torma diáktársaink vállalták el. A tanítás a kedvesnővérek iskolájában kezdődhetett meg. Tanáraink mindent megtettek, hogy ne veszítsünk évet. Osztályozó vizsgára készítettek fel bennünket az 5. osztályból. A sikeres vizsga után ősszel a hatodik osztályba iratkozhattunk a rendbe hozott gimnáziumi épületben.

A rend helyreállt, az élet ment tovább. Így érkeztünk el a ballagás napjához. A hagyomány szerint a hetedikesek ballagtattak bennünket. A tőlük kapott nefelejcs ágakat a kabátunk hajtókájára tűztük. Megszólalt az udvari kisharang, Károly bácsi a pedellus ezzel búcsúztatott bennünket. Balogh igazgató úr megtartotta az utolsó búcsúbeszédet. Megindult a ballagási menet. Elöl osztályfőnökünk Helyes tanár úr a két lány osztálytársunkkal, majd a ballagó

nyolcadikosok a ballagató hetedikes párjukkal indultak. A hagyomány szerint a belvároson át a Laczkó Dezső Múzeumig énekszóval vonultunk.

Ballagás után hihetetlen hiányérzetem támadt. A mindennapos elfoglaltságnak vége, de mi lesz ezután? Amennyire tudtam örülni a vakációknak, de még a szénszüneteknek is, most a hiányérzet fájó volt. Ezután az érettségi izgalmai foglaltak le bennünket. Szokás szerint az emeleti díszteremben folyt az érettségi. Közben a földszinten idegenek jöttek-mentek, javában folyt a leltározás. Az iskolát államosították.

1950-ben a piarista rendet is feloszlatták, a piarista rendházat kiürítették. Gyakorlatilag elvették otthonunkat és ezzel földönfutóvá tették tanárainkat. Azt hitték, így lerombolhatják azokat a lelki értékeket is, amit a piaristák évszázadokon keresztül képviseltek a magyar ifjúság nevelésében: a hit, a tudás, a haza iránti hűség és az igazság keresése. Ezt szerencsére nem sikerült megvalósítaniuk, hiszen már az Ótestamentumban írva van: „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” (Dániel könyve 12.3) És a veszprémi Szt. Imre piarista templom is ez áll: „Qui multos erudiunt ad iusticiam, fulgebunt; quasi atellae in perpetuas aeternitates. („Akik igazságra tanítottak sokakat, tündöklenek örökkön-örökké, miként a csillagok”)

A piarista gimnázium akkori tantestülete is megtette, amit a vészterhes időben megtehettek diákjaikért. A fájdalmas és súlyos élményeket, veszteségeket átélt diákjaikat elvezették az érettségiig, hogy további életük biztosítva legyen, miközben saját létük is veszélyben volt.

Tanáraink az igazságra vezettek bennünket, hogy a legnehezebb élethelyzetekben is képesek legyünk emberként viselkedni. A piarista gimnázium kapuját bezárták ugyan, de ők ragyognak tovább öregdiákjaik lelkében és szívében, mint a csillagok az égen.

„Én iskolám, köszönöm most neked,
Hogy az eljött élet-csaták között
Volt mindig hozzám víg üzeneted.”

Köszönet a munkáért!

2016. 08. 23.

Sándor Kovács

Kovács Sándor

Híradás érettségi találkozókról

50. érettségi találkozóját ünnepelte az 1966-ban (még a várban) végzett IV.C osztály

1966-ban a Lovassy László gimnázium utolsó nem koedukált évfolyama (3 fiú és egy lányosztály) fejezte be a tanulmányait. A IV.C osztály fiú osztály volt és a nemi arány javítása érdekében mi csak és kizárólag lányokat választottunk a ballagás során ballagatónak, amit az iskola – meglepetését nem leplezve – nem akadályozott meg.

A IV.C osztály latin-reál szakos volt, ami erős matekot jelentett, és ide kerültek az évfolyamon latin nyelvre jelentkezők. Mivel azonban az összes latinra jelentkező már nem tett ki egy osztályt, a létszámot feltöltötték németesekkel. Amikor nyelvóra volt, különváltunk, és külön osztályban tartották a nyelvórákat.

Az osztályfőnökünk Lukács Zoltánné Marika néni volt, az igazgató Gyüre Attila. A legfontosabb érettségi tantárgyak közül a matematikát Knoll János, a magyart Meggyes István, a történelmet pedig Lukács Zoltánné tanította.

Az osztály létszáma végzéskor 27 fő volt, akik közül 12 fő jelent meg a találkozón, név szerint Bartek Menyhért, Bács Péter, Bérczi Péter, Fehér Péter, Kovács Mihály, Kungl József, Lőkös Gyula, Meskó Miklós, Molnár Ernő, Simon István, Szűts István és Vándorfi Győző. Nem vett részt a találkozón Ellman Zoltán, Jármái Péter, Oszwald László és Vermes Alajos, akik különböző egészségügyi gondokkal küzdenek. Meghívtuk a találkozóra néhány olyan barátunkat is, akik velünk jártak, de különböző okok miatt nem velünk végeztek. Közülük Deutsch Péter és Rogácsy Ákos jelent meg, valamint a közelmúltban meghalt Szalay Karcsi barátunk özvegye, Éva. A találkozó helyszíne a Szabó és Fia Borház volt Balatoncsicsón, az időpont 2016. június 5-e, szombat.

Autóbuszunk Veszprémből indult, és a meghívóban közölt program szerint első megállónk rögtön a város szélén, a Kiskúti Csárdánál volt. Ehhez a helyhez nagyon kötődtünk, mert itt lakott annak idején osztálytársunk, Simon István és az ő édesanyja, Ági néni volt a kocsmáros. Ági néni annak idején felszolgált nekünk a kimért borát (12 Ft/l), amit kifizettünk és adott hozzá kenyeret, szalonnát és kolbászt, amiért nem kellett fizetni.

Fotózkodás a Kiskútiban, még Fehér Péter, Bartek Menyhért és Molnár Ernő nélkül

A találkozó előtt két nappal a helyi újságban egy hosszú újságcikk búcsúztatta a 185 éves Kiskúti Csárdát, amely most örökre bezár, és nem lehet itt többet borozni. Megemlítette az újságíró hölgy azt is, hogy itt nemcsak személyek, hanem szervezetek is üléseztek, így a Nyelvművelő Klub is, melynek emlékét emléktábla is őrzi a falon. Ezek voltunk mi.

Itt állítottunk emléket a Nyelvművelő Klubnak, melyet ugyan Szalay Karcsiék várbeli lakásában alapítottunk, de rendszeresen itt ülésezünk. A Nyelvművelő Klub tulajdonképpen viccenk indult, de tetteink közül a leginkább pozitív hatású volt a környezetünkre, a felnőttekre és természetesen ránk is. Pénzbüntetéssel sújtottuk nemcsak a nyelvhelyességi hibákat, hanem a csúnya, trágár beszédet is. Így aztán a párhuzamos lányosztály biztosan jobban káromkodott, mint mi.

A Kiskútiban elhelyeztük a tisztelet koszorúját, a koszorúszalagon a felirattal: A Nyelvművelő Klub emlékére... a hálás utókor. Elénekeltek a „Megölték a bárót” című dalt (karigazgató Bérczi Péter), és indultunk tovább Szentantalfára, Molnár Ernő mintagazdaságának megtekintésére. Ez a pince előtt

levő, minden jóval megrakott asztaloknál zajlott. Közben rendesen fogyasztottunk a minden jóból, és kitöltöttük az időt ebédig, ami már Balatoncsicsón volt, a Szabó és Fia Borházban.

Amint elfoglaltuk helyünket, emlékeztünk. Emlékeztünk azokra, akik már nem lehetnek közöttünk. Ők név szerint Bakos József, Freund Vendel, Hohl Mihály, Kovács Attila, Kuti Imre, Markolt János, Panyi Lajos, Puskás Károly, Szabó Pál, Szalay Károly, Tóth István.

Ebéd után kiosztottuk a Lovassy László Gimnázium és az iskola Öregdiákjainak Baráti Köre által kiállított, névre szóló ARANY MATURA emléklapokat, melyekkel az érettségi óta eltelt 50 év alkalmából megköszönték hűségünket ahhoz szellemiséghez, amelyben egykori tanáraink alkottak. Az emléklap az Alma Mater összetartó érzésével kívánt számunkra békét és jó egészséget.

Ezután baráti beszélgetéssel, adomázással és a IV.C-re emlékező hálaadó borfogyasztással telt az idő a busz indulásáig, amikor is visszatértünk Veszprémbe.

Most már egyéb dolgunk sincs, mint megérni a 60. érettségi találkozót.

Bács Péter

Visszatekintés a Lovassy László Gimnázium 1986-ban végzett diákjainak 30 éves évfolyam találkozására

De hisz senki nem változott, csak az iskola öregedett!

2016. június 4-én tartottuk az **1986-ban érettségizett osztályok** évfolyam találkozóját. **30 éve** tettünk sikeres érettségi vizsgát, a találkozón öt osztály tagjai vettek részt, meghívott tanáraink közül több mint húszan tiszteltek meg bennünket jelenlétükkel.

Délután 2 órakor a gimnázium tornacsarnokának lelátóján gyülekeztünk, hogy egy közös fotóval örökítsük meg ezt a szép napot. Már itt, a sok ismerős arc láttán meghatódottan köszöntgettük egymást, elkezdődött a rég volt közös emlékek felidézése, az eltelt évek során történt családi események átbeszélése.

A múltidéző hangulatot, a beszélgetéseket aztán már mindenki a saját osztálytermében folytatta osztálytársaival. A rendhagyó osztályfőnöki órán az osztályfőnök, a névsor felolvasásával minden egyes „tanulót” felszólított a saját élete fontosabb eseményeinek felelevenítésére. Jöttek az osztálytársak beszámolóí, az eltelt évek percekbe sűrítve. De hiába a karrier, a család, a nagyvilágjárás, mégsem a családayát, családapát, cégvezetőt, többdiplomás felnőttet láttuk egymásra nézve, hanem az egykori kamaszokat, akik fülig szerelmesek voltak az egy-két évvel alattuk vagy fölöttük járó fiúba, lányba, akik orvosnak, tanárnak, világmegváltónak készültek, és csak azért is meglógtak a felelések elől, így kerülve el a sorsot – ha csak egy napra is. Az emlékezésből tanáraink sem maradtak ki, örömmel hallgattuk a gyermekeikről, unokáikról könnyes szemmel, boldogan mesélő nagyszülőket.

Ezek után 5 órakor mind az öt osztály közösen átvonult a Gizella Étterembe, ahol svédasztalos vacsora mellett, már oldottabb hangulatban múltunk az estét, sok-sok szép emlék, érdekes vagy vicces történet került elő a beszélgetések során. Az osztálytársak gyermekeik, családjuk fotóit megmutatva, könnybe lábadt szemekkel mesélték el a házasságkötésük, gyermekeik születése körülményeit, életük, karrierjük történetét.

Öröm volt újra együtt lenni tanárainkkal és veletek osztálytársaim/évfolyamtársaim!

Külön köszönet illeti a szervezésért Pulai Judit (A osztály), Bándi Klára (B osztály), Pettendi Emőke (C osztály), Vágó Viktória (D osztály), Bertha Orsolya (E osztály) és Vizli Ágnes (E osztály) évfolyamtársaimat, akik nélkül nem sikerült volna ilyen jól a találkozásunk.

*„Azok az órák vissza már nem jönnek, de e falak közt újra élhetők,
Hát fogadjuk meg, hogy újabb 5 év után, találkozunk, bármit hoz az idő!”*

Horváth Rózsa (1986/D)

A tornacsarnokban együtt az egész 1986-os évfolyam, tanárainkkal

Beszámoló az 1991-ben végzett 4.C osztály 25 éves osztálytalálkozójáról

Osztályunk fiú tagjai már 2015 december végén, az ún. "karácsonyi foci" alkalmával elkezdték szervezni a 25 éves osztálytalálkozónkat, amit ezúttal egy pénteki napon, május 20-án tartottunk. Mint mindig, most is a Lovassy előtt gyülekeztünk. Megint nagy öröm volt meglátni a jól ismert, de rég nem látott arcokat! Ahogy mindig, együtt felmentünk a régi osztálytermünkbe, ahol kedves osztályfőnökünk, Schindler Laci, tartott egy kis "osztályfőnöki órát". Szerencsére csak néhány pad maradt üresen, 6 hiányzót "jelentettünk". Majd egyikükkel, egy külföldön élő osztálytársnőnkkel, a 21. századi technikát felhasználva videóbeszélgetést folytattunk. Így ő is el tudta mesélni, mi történt vele, mióta nem találkoztunk.

Ezután meglepetés vendégként megérkezett édesanyám, Imre Frigyesné, Vera néni, aki az Öregdiák Baráti Kör nevében mindegyőnknek átnyújtott egy Ezüst Matura Diplomát, érettségink 25 éves évfordulója alkalmából. Mindenki örömmel vette át a szép emléket. Majd leautóztunk a felsőörsi Malomvölgy Szabadidő Központba, ahol a találkozó legizgalmasabb és legviccesebb része következett. Hangulatos evés-ivás, beszélgetés és sok-sok nevetés közepette meghallgattuk a beszámolókat. Mindenki őszintén és humorosan mesélt élete hullámhegyeiről és -völgyeiről, amit a hallgatóság nagy érdeklődéssel, szeretettel és megértéssel fogadott. Újabb meglepetésként begördült a jubileumi alkalomra készült tortánk, amin a tablónk volt látható, rajta mindenki jól felismerhető fényképével. Miután kigyönyörködtük magunkat fiatalkori önmagunkban, lelki-furdalás nélkül felszeleteltük és megettük egymást...

Egyik osztálytársnőnk, Somoskői Anita, saját legújabb verseskötetét ajándékozta osztályfőnökünknek a találkozó emlékére.

Éjfél felé lassan elindultak hazafelé a kisgyermekes anyukák, ill. azok, akiknek másnap máshol volt programjuk. A kemény mag még sokáig együtt maradt borozgatva, beszélgetve, mert ez egy "ott alvós" találkozó volt. Ők még a másnap délelőttöt is együtt töltötték.

Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy alig várjuk, hogy a következő 5 év is ilyen gyorsan elröppenjen, hogy újra lássuk egymást.

Imre Orsolya

1991-ben végzett 4.C osztály

A 25 év elrepült – 4.E

Nagyon nagy örömmel számolunk be a 4.E osztály 25 éves osztálytalálkozójáról, melyet 2016. november 26-án tartottunk meg Veszprémben a Lovassy László Gimnáziumban.

Ismét elrepült öt év, és már a nyárnak is vége volt. Ekkor nagy gözzel szerveztük meg és tűztük ki egy újabb találkozó időpontját. Meglepetésünkre az osztálytársak gyorsan reagáltak, és pillanatok alatt 20 fő jelezte részvételi szándékát.

Ahogy az elmúlt találkozókon is, most is szépen összegyűltünk a Lovassy László Gimnáziumban, ahol helyszínül újra „szeretett” tantermünket választottuk. Mindenki nosztalgikus érzéssel jött be a gimibe, ahol jó volt újra látni egymást. Az osztályban elfoglaltuk volt helyünket, majd Horváth Mónika osztálytársunk szép köszöntő verssel indította a megemlékezést. Ezután sorra elmondtuk, hogy mi történt velünk az elmúlt öt évben. Érdekes volt látni, hogy többen kimentek a tábla elé, hogy így mesélhessék el, milyen úton járnak, mi jó és rossz történt velük, mit dolgoznak, hogy és hol élnek. Mindenki szívesen beszélt a problémáiról, és őszintén nyílt meg az osztálytársak előtt. Egymás beszámolóiból sok-sok történettel és élethelyzettel gazdagodtunk.

Tanáraink közül osztályfőnökünk, Kapor Ágnes tanárnő, biológia-kémia tanárnőnk Szelényi Gézáne Éva néni és Igazgató úr, fizika tanárunk Schultz Zoltán volt jelen. Megköszöntük tanáraink emberségét, szeretetét, a jó szót, amivel bennünket emberré neveltek. Osztályfőnökünknek Elismerő oklevelet adtunk át a 25 évvel ezelőtti irántunk tanúsított végtelen türelméért és azóta is hasznunkra váló nevelő tanításaiért.

Igazgató úr az iskola Öregdiákjainak Baráti Köre nevében az osztálynak névre szóló Ezüst Matura emléklappal gratulált, mely nagy megtiszteltetés volt mindenki számára.

A találkozó egy étteremben folytatódott, ahol még sokat beszélgettünk, nevetgáltunk, és felidéztük a közös élményeinket. Sajnos nem mindenki tudott eljönni erre a találkozóra, bármennyire is vártuk Őket, de egy osztálytársunk kivételével mindenkiről tudtunk valamit.

Ahhoz, hogy további emlékekkel gazdagodhassunk, elterveztük, hogy gyakrabban találkozzunk, de egy biztos, hogy öt év múlva újra ott leszünk az iskolapadban.

Személyes tapasztalatom, hogy 25 év után is mindenki jó formában volt. A közösségben megérett az az összetartó erő, amely igazán csak felnőtt korban alakul ki és az idő múlásával erősödik. Megtapasztaltam a szeretetet és a megértést, és ami nagyon fontos, hogy a jókedv és a humorérzék is megmaradt.

Szomi Edina

1991-ben végzett 4.E osztály

Velünk történt:

Albrecht Sándort ünnepli Alsóörs 85. születésnapján

2011-ben a Veszprémi Szemle 22. számában a piaristák magyarországi betelepedéséről így ír Albrecht Sándor: "Röpke idő három évszázad a történelem folyamában. Ám hatalmas, értékteremtő munkavonulat fér bele ebbe az időbe. Amikor a piarista rend első érkezői hazánk földjére léptek, velük egy, immár századokat átívelő nemes misszió vette kezdetét: tanítottak. Nemzedékek nevelését vették vállra mély, szolgáló hivatástudattal. Fogalommal vált munkálkodásuk nyomán a veszprémi piarista gimnázium. Falai között a szigor, a teremtő rend és a humánus hordozó regula uralkodott..."

Ez a szellemiség nevelte az 1950-ben, már az államosított gimnáziumban érettségiző fiatalembert, akinek gazdag életútját méltatni nem feladat.

Engem ért az a megtiszteltetés, hogy az Öregdiák Baráti Kör képviselőjeként, a Lovassy, ill. volt Piarista Gimnázium öregdiákjainak nevében köszönhetem Albrecht Sándor Bátyánkat a 85. születésnapja alkalmából rendezett alsóörsi ünnepségen.

Az a megtiszteltetés ért, hogy megköszönhetem hűségét felnevelő iskolájához, az általa oly nagyra becsült nevelőihez, tanáraihoz: Stéhli Ferenc tanár úrhoz, Benkő Andor tanár úrhoz.

Megköszönhetem munkáját, mellyel az 1986-ban alakult Öregdiák Baráti Kör értékörző tevékenységéhez nem csak, mint alapító, de elnökségi tagként is hozzájárult.

Megköszönhetem osztálya érettségi találkozóinak szervezésében fáradhatatlan aktivitását – a kiadvány szerkesztését, mellyel - Kevés Istvánnal együtt - az 50 éves találkozón ajándékozták meg tanáraikat, osztálytársaikat.

Megköszönhetem rendszerességét, igényességét mellyel a piarista múlt és az osztályközösség dokumentumait, hagyományait, kapcsolatrendszerét őrizte és őrzi.

Köszönöm bölcsességedet, jó tanácsaidat, mindenkori segítőkészségedet a méltatlan utódok irányában. A Jóisten éltesen még nagyon sokáig szellemi és fizikai erőnlétben, egészségben családod és öregdiák társaid körében!

Szeretettel és hálával: Imréné Pálincás Vera

Harminc éve halt meg Harmath István

Harminc éve, 1986-ban is csodálatos tavaszi idő volt pünkösdkor, temetése napján. Akkor közel kétezer ember állt Pulán megrendülten a nyitott sírnál, hogy búcsút vegyen Harmath Istvántól, a váratlanul és korán elhunyt kiváló embertől, a nagy tudású és nagy hatású tanártól, irodalomkutatótól, hagyományápolótól, sokak szeretett Pista bácsijától.

Osztályfőnökük halálának évfordulóján „öregfiúk”, a Lovassyban érettségizett első osztályának (1950-54) diákjai jöttek össze emlékezni sírjánál május 8-án. Micsoda ember volt, és micsoda tanár lehetett Harmath István, hogy 62 évvel az érettségi és 30 évvel a halála után is fogva tartja tanítványai szívét és emlékezetét! Hogy egyetlen telefonhívás összehozza őket a csendes, virággillatos temetőbe Pulára.

Harmath István több szálon kötődött a Piarista-Lovassy Gimnáziumhoz. 1937-1945 között ennek a gimnáziumnak volt a **diákja**. Tanárait mindig nagy tisztelettel emlékezett. „*Hálás vagyok nekik az emberi szóért, a tudásért, a falum határán túli világ megmutatásáért és azért is, hogy gyakran keményen és kíméletlenül döbbsen ránk fogvatékosságaimra. Majdnem négy év kellett póri gátlásaim feloldására, illetve olyan mértékű lazításra, hogy ne érezzem magam sem idegennek, sem feleslegesnek.*” Az itt szerzett tudással és biztonságérzettel ment Budapestre, az egyetemre, ahol magyar-német szakon szerzett diplomát.

1950 szeptemberében már a veszprémi Lovassy Gimnáziumban **tanított**. Alig várta, hogy visszaadhasson valamit tanítványainak abból a sok értékből, amit ő kapott az iskolától. Diákjai ma is elragadtatással emlékeznek irodalomóráira, szakköreire, rendhagyó pedagógiai módszereire. Bán Magda, a híressé vált tanítvány írta: *”Hogyan lehetne felejtetni azt, mennyire vigyázott ránk, tanítványaira. Hogy fogott össze bennünket jóságos szigorral az évek folyamán. Hogy nem elégedett meg csupán tanulmányi eredményeinkkel, hanem jellemünket is csiszolta, emberré válásunkat egyengette... Diákfejjel sokszor éreztük őt szigorúnak, de azóta hányszor megköszöntük ezt a szigort. Ő tanított meg arra, hogy ne érjük be kevéssel, mindig a legtöbbet adjuk magunkból, a legjobbat! Szigorában, erkölcsi tartásában mérhetetlen szeretet is volt- ez volt a titka”*. Másik tanítványa, Mátyás István újságíró arra emlékezik, hogy *” az (irodalmi) idézetek fegyelmeivel fegyelemre nevelt, s gondolkodni kényszerített a kiválasztott részletek tartalmával. Fegyelmezetség, s mindig a gondolkodás, mindenben, mindenben. Kell-e ennél gazdagabb útravaló?”* Mindezt egy olyan korban tette, amikor a közgondolkodás irányítói egyetlen világnézet uralmát erőszakolták, (Tamás István), és kockázatos volt gondolkodni és gondolkodtatni!

Ugyanezek a pedagógia erények jellemezték később **helyismereti, irodalomtörténeti kutatásait, írásait, előadásait** is. A munkatárs és barát Katsányi Sándor, - akivel a *Veszprém megye irodalmi hagyományai* című alapmű négy kiadását készítették, - hívja fel figyelmünket arra, *„hogy az irodalmi múlt tárgyyszerű kutatójánál erőteljesebben domborodik ki benne az irodalmi múlt avatott és szuverén újra fogalmazója. A szakembernél dominánsabbnak látszik Harmath Istvánban a tanár, az „óraadó”, Németh Lászlói értelemben..., akinek érdeklődő-kutató szellemét eleve az a szándék sarkallja, hogy a megismert tárgyi igazságot önnön egyéniségén átlényegítve tanítványainak továbbadja”*. Mint egy kiapadhatatlan korszak, olyan volt a tudása és az élete. Bárki meríthetett belőle.

Szigorú és igényes kritikus volt, - önmagával szemben is, de mindenkire odafigyelt, nemcsak az iskolában, hanem munkájának más területein is. Személyében szerencsésen ötvöződött a pedagógus, a népművelő és a kutató alkat. A Lovassyban töltött évekkel párhuzamosan másodállásban a vegyipari egyetemen magyar nyelvet tanított külföldi diákoknak. 1964-től a megyei tanácson gimnáziumi szakfelügyelő, öt évig a múzeum igazgatóhelyettese. Ez a sokféle hivatali munka egyfelől segítette, másfelől elvonta a számára legfontosabb munkától, a megyei irodalmi kutatástól. *„Minden szabad időmben azt az éneket igyekszem élni, amelyiknek a hivatalban hiányérzete van”*- írta. Sokszor tartottunk közösen előadást vagy éppen irodalmi megemlékezést. Ilyenkor tapasztaltam, hogy tudásával, közvetlen előadásmódjával mindenkit megragadott, az egyszerű falusi embereket éppúgy, mint az egyetemi tanárokat. Sosem oktatott ki senkit. De mindig mondott olyan érdekességeket, melyek felkeltették hallgatói kíváncsiságát, és további tájékozódásra sarkallta őket.

Nem voltam diákja, mégis tanítványának érzem magam. Neki köszönhettem, hogy távolról jöttként hamar otthon éreztem magam a megyében, hogy ismerősöket és barátokat találtam. Hozzá fordulhattam, ha kérdésem volt a megye kultúrájával, irodalmával kapcsolatban, de emberi vagy etikai kérdésekben is. Etalon volt számomra, és példája annak az értelmiségi létnek, amelyhez az iskolázottságon, a foglalkozáson kívül hozzátartozik az elkötelezettség, a közösségi tevékenység is.

Egykori diákjai Kemény Géza búcsúzó szavait idézték a temetőben, s most én is ezzel zárom írásomat: *”Élt, volt egy ember. Porszeme csupán az örökkévalóságnak, de gyöngyöt épített sorsa köré a közösség, amelyben elmerült. Ezt a gyöngyöt, építő, gyűjtő szellemének kristályát őrizzük tovább!”*. Őrizzük, emlékezzünk, ne feledjük személyét, és mindazt, amit neki köszönhetünk!

Balogh Ferencné
nyugalmazott könyvtárigazgató helyettes

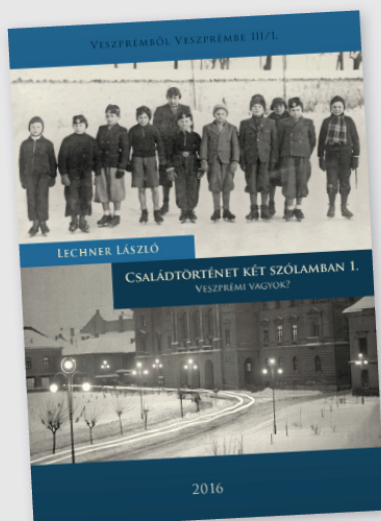

1954-ben érettségizett öregdiákok

A Lechner-testvérek könyvének bemutatója

Családtörténet két szólamban

MEGHÍVÓ

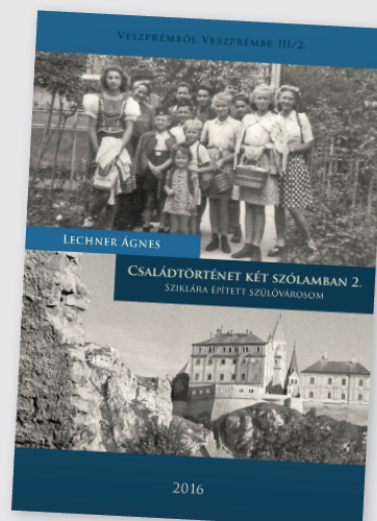
Lechner László
VESZPRÉMI VAGYOK?

A Magyar Nemzeti Levéltár
Veszprém Megyei Levéltára
tisztelettel hívja Önt
a **VESZPRÉMBŐL VESZPRÉMBE**
(Veszprémi polgárok emlékiratai)
könyvsorozat újabb kötetének bemutatójára

CSALÁDTÖRTÉNET KÉT SZÓLAMBAN 1-2

LECHNER PÁLLAL és LECHNER ÁGNESSEL
MÁRKUSNÉ VÖRÖS HAJNALKA
beszélget

A rendezvényen kép- és hangfelvétel készülhet!

Lechner Ágnes
SZIKLÁRA ÉPÍTETT SZÜLŐVÁROSOM

2016. december 8. (csütörtök) 16 óra
MNL Veszprém Megyei Levéltára, díszterem
(8200 Veszprém, Török Ignác utca 1. mnl.gov.hu/veml)

Nagy megtiszteltetésnek tekintem, hogy a Veszprém Megyei Levéltár „Veszprémből Veszprémbe” című sorozatában megjelentette a Lechner család történetéről, veszprémi éveiről szóló köteteinket. Márkusné Vörös Hajnalka, a levéltár igazgatóhelyettese 2015 koratavaszán kérte fel bátyámat, Lechner Lászlót családtörténetünk megírására, amit ő abban a formában vállalt el, hogy saját gimnáziumi éveinek bemutatásához felhasználja a már 2002-ben megjelent „Alma Mater a veszprémi várban” című könyvét. Amikor erről nekem beszámolt, majd írás közben többször kérdezett engem és Pali bátyámat, hogy mi hogy emlékszünk egy-egy régi eseményre, arra gondoltam, tulajdonképpen nekem is lenne kedvem megírni történetünket az én nézőpontom szerint. Elképzelésemről tájékoztattam Hajnalkát, aki támogatta elhatározásomat, s a gyarapodó, formálódó fejezeteket elolvasva egyre inkább biztatott a folytatásra. Így született meg végül a családi krónika két kötetben, a történeteket, eseményeket egy férfi és egy nő, s a köztünk lévő kerek 10 év különbségből adódóan sok esetben egy kisgyerek és egy kamasz fiú szemszögéből megközelítve.

Laci bátyám 2015 augusztusában már leadta Hajnalkának a szöveget és a teljes képanyagot, és örömteli várakozással készült könyveink megjelenésére, amit már nem érhetett meg.

Könyveinknek két bemutatója volt, az első 2016. november 7-én a Budapesti Piarista Gimnázium tanácstermében, ahol dr. Koltai András, a piarista rend központi levéltárának vezetője ismertette őket, külön értékelve Laci könyvében a piaristák veszprémi működése 1940-48 közötti időszakának dokumentum értékű ismertetését. Ezután Márkusné Vörös Hajnalka beszélt a Veszprém Megyei Levéltár 2014-ben indult családtörténeti sorozatáról, ezen belül annak fontosságáról, hogy ezek a történetek, a személyes emlékezésen túl, egy-egy időszak hiánypótló, hiteles korrajzának is tekinthetők, s mint ilyenek, később történelmi kutatások forrásul szolgálhatnak. Családunk hálával gondol vissza a gimnázium igazgatójára, Horváth Bálintra, aki a termet rendelkezésünkre bocsátotta és dr. Koltai Andrásra, aki a könyvek bemutatását vállalta, mert így a legmértöbb helyen emlékezhettünk Laci bátyámra is, aki élete végéig ragaszkodott ahhoz a piarista renchez, melynek kiváló tanárai annak idején, kisdíakként őt útnak indították.

A veszprémi bemutatóra december 8-án, a Veszprém Megyei Levéltár dísztermében, a szokásos adventi könyvünnep keretében került sor, ezúttal az előzőtől eltérő, beszélgetős formában. Hajnalka Pali bátyámmal és velem beszélgetett a könyveinkben leírt történetek háttéréről, a családi szokásokról, összevetve a két leírás egyéni hangvételét, rámutatva a köztük lévő különbségekre. A beszélgetés folyamán többször is derűtséget váltottak ki Pali bátyámnak a Lacival közös, csínytevéseket is felidéző gyerekkori történetei. Jó érzés volt tapasztalni a dísztermet megtöltő közönség figyelmét, mellyel a beszélgetést követték. Hadd idézzem Hajnalka levelét, melyben a bemutató másnapján friss élményeit így foglalta össze: „Valóban felemelően ünnepi volt a tegnap délután. Ugye te is láttad, hogy az ott lévők mennyire együtt voltak velünk, hol könnyeztek, máskor önfeledten nevettek, és nagyon figyeltek, szinte együtt lélegeztek velünk. Ritka ilyen pillanatokot megélni.” A beszélgetést könyveinkből kiválasztott kivetített képek kísérték, Lacira az estet záró, róla készült képpel emlékeztünk.

Lázárné Lechner Ágnes

Vendégünk volt gr. Nádasdy Borbála

Novemberi első hétfős összejövetelünkön meghívásunknak eleget téve vendégünk volt gróf Nádasdy Borbála, aki sokat mesélt sokszor kalandos, sokszor nehéz, de szép percekkel is teli életéről. Élettörténetével bebizonyította a nagy létszámú hallgatóságnak, hogy a hit, a remény, a jókedv és az empátia még a legnehezebb időszakokon is átsegíti az embert.

A Nádasdy család tagjai évszázadokon keresztül jeles szereplők voltak Magyarország történelmében. Egyik őse kiváló hadvezér volt a török elleni háborúban, a kortársak "Fekete bég"-nek nevezték.

Gróf Nádasdy Borbála 1939-ben született az egyik legnagyobb magyar arisztokrata család, a Nádasdy-família tagjaként. Édesapja gróf Nádasdy Pál (1910-1974) arisztokrata, édesanyja Augner Antonia Margit (1914-2006) polgári családból származó táncosnő.

Gróf Nádasdy Borbála író az '56-os forradalom és szabadságharc után, 1957 februárjában kalandos szökéssel disszidált Magyarországról. Előbb Bécsben népszerű filmszínésznővé vált, majd Franciaországban telepedett le, ahol több különböző munkája mellett balettmesterként dolgozott.

2008 óta öt sikeres kötete jelent meg magyar nyelven, a könyvek elsősorban memoárok, de akad köztük életbölcseességekkel, anekdotákkal fűszerezett szakácskönyv is.

A 76 éves író nyáron költözött vissza Magyarországra a Párizstól ötven kilométerre fekvő Dourdanból, francia építész mérnök férjével Veszprémben vettek lakást egy 1900-ban épült szecessziós házban.

Az előadás után lehetőség volt dedikált könyveinek megvásárlására is.

Farkas Béla

Koszorúzások

Remélem hagyományt teremtve koszorút helyeztünk el az egyesület nevében 2016. október 23-án a Bruszniai szobornál az 1956-os forradalom és szabadságharc emlékére rendezett városi megemlékezés alkalmából.

2016. december 6-án a hős veszprémi nők 1966-os emléktáblájánál helyeztünk el koszorút.

Farkas Béla

Búcsúzunk halottainktól

„Akárki is volt ő, de fény, de hő volt.

Mindenki tudta és hirdette: ő volt.”

/Kosztolányi: Halotti beszéd/

Borián Tibor

Különböző helyeken születtünk és cseperedtünk fel, Tibor Hajmáskéren, én pedig a mai Berhidán. Aztán az iskolánk közös lett: a volt veszprémi Piarista Gimnázium, ha nem is azonos osztályban, de ugyanazon piarista tanárok keze alatt tanultunk. Kincs Lajos egykori osztályfőnököm őt is tanította.

A középiskola után eltávolodta útjaink. Tibor a piarista hivatást választotta, és első ízben Kecskeméten tanított a piaristáknál. Én, amikor Veszprémben piarista múltunk gyökereit kerestem, akkor találkoztam vele a budapesti Piarista Gimnázium igazgatói székében. Készségesen segített a fővárosi piarista levéltárban, a kutatómunkában.

Ezt követően együttműködés alakult ki közöttünk, mert tisztséget vállalt öregdiák egyesületünkben, majd egyesületi elnökké választottuk, mely tisztséget csaknem élete végéig betöltötte.

Örökre emlékezetesek maradnak számunkra a veszprémi piarista misék, amelyeket érettségi találkozók táján vagy a Kalazanczi-évfordulókon volt várbéli piarista kápolnáinkban, év közben pedig a volt piaristák egykori nyughelyén, a Szent Anna templomban tartott. Rengeteg feladata mellé a veszprémi Padányi iskola igazgatói teendőit is bevállalta.

Ittléte alatt Borián atya családunkhoz is kötődött, ami fiam házasságkötésének celebrálásában, unokáink megkeresztelésében vagy a mi 50 éves házassági évfordulónk megáldásában is testet öltött.

Örökké hálásak leszünk neki, és kérjük a Jóistent, hogy országába befogadásán túl az Öregdiák Baráti Körünkben tett jó cselekedetet külön is jutalmazza meg drága Borián Tibor Atyánknak!

Dr. Varga Miklós, egy veszprémi piarista vendiák

Lechner László

Nem érte meg Családtörténet két szövegben című, testvérével közösen írt könyvének bemutatóját, csak fentről láthatta, hogy a budapesti és a veszprémi könyvbemutatón milyen sokan gyűltünk össze, hogy még egyszer találkozhatunk...

Feladatokban, sikerekben, építkezésekben, családi és közösségi örömeinkben gazdag, teljes életet élt. A piarista oktatást és nevelést meghatározónak tartotta egész életében.

Sikeres gépészmérnök Veszprémben, majd Székesfehérváron és Budapesten. Eközben Veszprém város vegyeskarának alapításában, szervezésében is részt vett, cikkeket, könyveket, tanulmányokat írt. Hatalmas munkájának eredményeit, hanganyagokat, fotókat, írásokat a levéltárnak hagyományozva őrizte meg a gazdag és örömeinkben gazdag élet dokumentumait.

Végtelen energiáját és tenni akarását rendre megcsodálhattuk veszprémi összejöveteleinken, rendezvényeinken. A piarista múltból különösen az ének és a néptánc hagyományait közvetítette a fiatalabb generáció számára.

Példás családi életének jeleit hordozta derűs egyénisége is. Feleségével több, mint hatvan évet éltek együtt, két gyermekük és unokáik társaságában tekint ránk a róla készült fotókon.

Búcsúzunk Tőled, legyen Néked könnyű a föld!

Rasovszkyné Orsolya Judit temetésére

Tisztelt gyászoló család! Tisztelt rokonok, hozzátartozók, barátok!

Kedves Judit!

Gyászoló családot, testvéred, fiaid és menyeid, unokáid és hozzátartozóid, barátaid, munkatársaid és volt iskolatársaid sokasága kísért el utolsó utadon ide a családi sírhelyhez. Itt, szerető férjed, gyermekeid édesapja mellett végső nyugalmat találsz.

...veled szállnak sírba életed emlékei, a gyermekkor örömei, a diáktársaidal, a családdal és munkatársaidal eltöltött évtizedek emléke.

Egy nehéz korszaké, amelyben példamutató szorgalommal küzdöttél azért, hogy megszerezd azt a legmagasabb szintű tudást, ami a modern világunk elektromos és elektronikai eszközeinek tervezéséhez, az automatizáláshoz volt követelmény.

Küzdöttél azért, hogy Miklóssal közösen megteremtsd családot ellátásához, három gyönyörű fiad felneveléséhez szükséges feltételeket.

Boldog ember voltál! Majd küzdöttél a rád törő, egészségedet felőrlő kór ellen, s azt remélted, amit mi is, akik most itt állunk mindannyian őszintén reméltük, hogy az orvostudomány és a sportosan edzett, rendkívül erős szervezeted képes lesz leküzdeni a kórt. Tele életörömmel és optimizmussal azt remélted, hogy felülkerekedsz a bajokon és unokáid sikereiben gyönyörködve hosszú, békés évek nyugalmaiban, szépségében lesz részed.

Míg megtehetted közösségben éltél. Még betegen is velünk voltál az Öregdiák Baráti Körben unokáira büszke nagymamaként, jó barátként.

Búcsúzom az általános, a középiskolás és egyetemi diáktársaid valamint a Lovassy László Gimnázium Öregdiákok Baráti Köre nevében.

Nyugodj békében!

Szolnoki János osztálytársad

Simonkay Sándor

A budapesti öregdiák tagozatnál járva egy idős, alacsony kis emberre figyeltem fel, aki rendkívüli érdeklődő természetével, kérdéseivel, aktivitásával, markáns véleményével tűnt ki társai közül. Igen, ő volt Sanyi Bátyánk!

Társaitól megtudtam, hogy a pesti tagozatban Ő volt az, aki soha, egyetlen összejövetelüket, rendezvényüket nem mulasztotta el, a csaknem harminc éves egyesületi élet minden megmozdulásának részese volt csaknem 89. életévében bekövetkezett haláláig.

Ő volt a budapestiek között a leghűségesebb piarista öregdiák, ahogy a gyász virágai mellé ez a „búcsúszöveg” is jelezni kívánta a gyászoló család számára együttérzésünket.

Nemcsak a világ dolgai iránti nyitottsága, de szakmai – sikeres, szakma által elismert villamosmérnöki pálya volt az övé - és családi élete is a kötelességtudat, a szolgálat, a helytállás igazolása – tudhattuk meg abból a nekrológból, amit fia tollából olvashattunk a gyászjelentés mellett. Rendkívüli életerejé idős korában is megmutatkozott, a Balaton szeretete, az unokák, a dédunokák, a családi kötelezettségek az élet örömeinek okos elfogadását is jelezte.

Könnyű halála – csendesen elaludt – talán e gazdag élet ajándéka volt.

Nyugodj békében, Sanyi Bátyánk, emlékedet megőrizzük!

Simon László

Özvegy édesanyja sok nehézség közepette, de nagy lelkerővel nevelte és a piaristáknál iskoláztatta mindkét fiát.

A piarista neveltetés és képzés egész életének meghatározó alapja lett - ahogy ő maga sokszor elmesélte baráti társaságban.

Érettségi után azonnal dolgozni kezdett köztisztviselőként a városnál, majd a II. világháborúban szovjet fogságba esett. 1947-ben jött haza Szibériából, folytatta köztisztviselői munkáját. Polinszky Károly hívására ment az új tudományos intézetbe, a NEVIKI-be dolgozni. Szorgalma, megbízhatósága révén egyre emelkedett a ranglétrán. Beruházási osztályvezetőként ment nyugdíjba, de nyugdíjasként is dolgozott Várpalotán a Vegyészeti Múzeumban.

Saját családot nem alapított, de testvére halála után segítette annak családját, segítette a három gyerek felnevelését, iskoláztatását. Ők voltak a családja.

Az Öregdiák Baráti Kör alapító, haláláig hűséges tagja, programjainak állandó résztvevője. 94 éves korában békésen megpihent.

Halála után családja jelentős összeggel, 100.000,- Ft-tal támogatta meg egyesületünket, így is megemlékezve a piarista útravaló emberformáló szerepéről.

Kedves, barátságos egyénisége, fiatalos lelkülete minden közösségben – a miénkben is tisztelt és szeretett emberré tette. Emlékét megőrizzük.

Stéhli Ferenc tanár úr emlékére

Felejthetetlen gimnáziumi éveket töltöttünk Veszprémben, a várbeli Alma Materünkben. Az ott átélteket szívünkben, lelkünk mélyén őrizzük, hordozzuk. Osztálytársainkkal bármikor, bárhol szóba kerülnek a kedves túnt idők, valahányszor az emlékek virágai nyílnak újra ki... Történetek színes, boldog halmaza, személyek, tanárok, legendák!...Tudásban,emberi tartásban,értünk vállalt felelősségben,majd ragaszkodó barátságban szinte fölény emelkedett Stéhli Ferenc latintanárunk,egy ideig osztályfőnk is. Magunk közé valónak érezhettük, s mindig repesve jött érettségi találkozóinkra is. Őszintén szerettük egymást, kölcsönös rokonszenvvel.

1949-ben diplomázott a Budapesti Tudományegyetemen. Ekkor nevezték ki a második félévben gimnáziumunkba. Mindez kedvére volt, hisz maga is Veszprémet választotta! Huszonhat évesen kezdte a tanítást, piarista szellemben, szembe a materialista elvárásokkal. Múlhatatlan hatással nyitogatta világra látásunkat. Munkája számára megszentelt hivatás volt, majd a kopásálló barátságot tartotta velünk elhunytáig.

1956 őszeig Veszprémben, majd nyugdíjas koráig,1983-ig a monori József Attila Gimnáziumban tanított. Ott is közmegelegedésre, mesterfokon! A monoriak méltó ünnepségen köszöntötték 90-dik életévében. Akkor is megvallotta, hogy tanári munkája és a piarista rend szolgálata során a mi 1950-ben végzett osztályunk élete és énje elmúlhatatlan része maradt!

2017.január 4-én hunyt el. A Pestszentlőrinci Szt. Margit Templomban helyezték örök nyugalomba.

Hatvan év múltán Veszprémi Aranyéveink címmel egy emlékkönyvecskét adtunk ki osztálytörténetünkről. Kevés Istvánnal írtuk, szerkesztettük. Ebben a mi kedves Feri Bátyánk vallomás értékű "megszólalását" is őrizzük. A Monori Gemini Televízió pedig 2014-ben sugárzott Róla egy méltató riportfilmet.

Örök hálával emlékezünk Rá!

Albrecht Sándor (1950)

Molnár Gfeller László

1929-37 között járt a Piarista Gimnáziumba.
Vele a legidősebb általunk ismert öregdiák hunyt el.

Életéről keveset tudunk. Katonatisztként szolgált a második világháború idején, Németországból hazatérve Veszprémben élt feleségével és négy kislányával. 1956-os tevékenysége miatt rövid börtönbüntetésre ítélték koncepciós perben. 1957-ben Budapestre költözött, új családot alapított, különböző munkahelyeken dolgozott.

A jubiláns érettségi találkozóin kapott 50, 60, 65, 70, 75 éves emléklapokat egész életében őrizte, hagyatékából hozzánk kerültek ezen matura lapok, melyek közül a 75 éves – platina- emléklapot megmutatjuk egyedisége miatt.

Nyugodjék békében!

*Omnia ad maius pietatis
et scientiae incrementum.*

**A PIARISTA REND MAGYAR TARTOMÁNYA,
ÉS
A MAGYAR PIARISTA DIÁKSZÖVETSÉG**
szívből köszönti

MOLNÁR GFELLNER LÁSZLÓ

*egykori diákját, diáktársát, aki
a veszprémi kegyes-tanítórend róm. kat. gimnázium
nővendéke volt 1929—1937 tanévekben, és 1937. évben érettségizett,
az azóta eltelt*

75 ESZTENDŐ
alkalmából.

*Megköszönjük hűségedet ahhoz a kalazanciusi szellemiséghez,
amelyben egykori tanáraitok oktattak és neveltek Benneteket.
Megbecsülésünk jeléül ezennel átadjuk az aláírásunkkal és pecsétünkkel ellátott*

PLATINA MATURA
emléklapot.

*Az Alma Mater összetartó érzésével kívánunk
áldást, békét és jó egészséget*

ad multos annos!

Kelt: Veszprémben, 2012. májusában

A Piarista Rend Magyar Tartománya
tartományfőnöke

A Magyar Piarista Diákszövetség
elnöke

Terveink a 2017. évre...

Első hétfői összejöveteleink közül néhányra volt lovassys vendégeket hívunk, akik munkájukról hivatásukról, életútjukról beszélnek.

Tervezzük Dr. Szabó Éva főorvosasszony /1973/,

Dr. Pálffy Géza történész /1989 /,

Dr. Strenner Zoltán /1978/ önkormányzati képviselő **meghívását** később egyeztetett időpontban.

Vendégségbe megyünk

Budapestre Gózon Ákos /1988/ öregdiák társunk meghívására az Élet és Tudomány székházába, a Törley-palotába április hónapban.

Paloznakra, májusban **Gelencsér Mária** /1960/ meghívására.

Bándra Dr. Mádl Ferenc professzor úr, köztársasági elnök tavaly felavatott szobrát megkoszorúzni, **Schindler László**/1977/ vendégeiként.

A kirándulások pontos idejét az éppen aktuális hétfői összejöveteleken ismertetjük, a Lovassy László Gimnázium honlapján is megjelentetjük.

„Idősen is kreatívan” - hobbytevékenységekről beszámolók, beszélgetések.

Részvétel, **matura-emléklap** adományozása jubiláns érettségi találkozókön, városi rendezvényeken.

SZERETETTEL HÍVUNK, VÁRUNK!

A veszprémi Lovassy és volt Piarista Gimnázium Öregdiákjai Baráti Köre negyedszázados rövidített kronológiája

1986–2011.

1986. szeptember 12. jelképes faültetés, a 275. évfordulós ünnepségsorozat kezdete, dr. Majer Antal erdészprofesszor /1940/

- ünnepi közgyűlés a gimnázium tornatermében nagy tömeg részvételével
- szeptember 14. veszprémi várbeli megemlékezés
- Öregdiák Baráti Körünk alakuló ülése a Vegyipari Egyetem aulájában

1988. első egyesületi „Tájékoztató” kiadványunk megjelenése

- budapesti tagozatunkhoz autóbuzsos kirándulás
- veszprémi tagozatunknál Gubicza Ferenc tsz. elnök diáktársunk által rendezett termékbemutató „Nunc est bibendum!” jelszóval
- a dózsavárosi temetőben néhai Berend Iván lovassys tanár sírjának rendbetétele Hungler Judit és Szedlák Gyula diáktársaink szervezésében

1990. a tárgyévi kiadvány tartalomjegyzékében ilyen cikkek jelenhettek meg:

- „Ki volt dr. Brusznai Árpád?” – Brusznai Árpád emléknapi program R
- „A történelem sodrában” – Elítélése már semmis... dr. Nyék László és Molnár G. László diáktársaink 1957. évi koncepciók elítélése
- Pálinkás Tivadar diáktársunk felhívásának közzététele: „Tábor a magyar ifjúságért”

1990-es évek: matura-emléklapok ajándékozása jubiláris érettségi találkozókra

1991. a piarista hittanár és cserkészparancsnok dr. Előd István, valamint a mindkét gimnáziumunkban tanító Mihályi Károly tanár úr halála

1992. a piaristáknak a történelmi Magyarországon történt letelepedése 350. évfordulója

- a lengyel–szlovák határon fekvő Podolinban a római és budapesti piarista vezetőkkel emléktábla avatás
- Veszprémben „Piarista Nap” a Lovassy Gimnáziummal együttműködve – jelentős létszámú öregdiák részvételével

1996. országos jelentőségű kiállításunk megnyitása a piarista templomban, ami 2000-ig volt nyitva - dr. Kállay Emil piarista rendfőnök, Zongor Gábor, a megyei közgyűlés elnöke

1997. „Arcképcsarnok létesítése” - márvány emléktáblák elhelyezése a jogutód gimnázium híres tanáregyéniségeire emlékezve, elsőként Hungler József tanár úr tiszteletére

1998. dr. Brusznai Árpád, a mártír tanár emléktáblájának felavatása kivégzésének 40. évfordulóján

- kiadvány megjelentetése „Piaristák részvétele a szabadságharcban. 1848–1849” címmel
- Harmath István egykori irodalmár, a hagyományápoló lovassys tanár emléktáblájának avatása

1999. megemlékezés a 140 éve született, 80 éve meghalt és a dózsavárosi temetőben nyugvó Tölcséry Ferenc piaristáról, aki „A Veszprémi Kegyestanítórendi Róm. Kath. Főgymnásium Története, 1711–1895” c. művet írta

2000. Laczkó Dezső piarista tudós geológus és a 130 éve született Cholnoky Jenő egyetemi tanárról megemlékezés, valamint a volt lovassys dr. Freund Tamás magyar agykutató bemutatása

- a 90 éve született és 10 éve meghalt Mihályi Károly volt tanárunknak emléktábla állítás

2001. a már 10 éve halott dr. Előd István piarista hittudós, valamint cserkészparancsnok életútjáról „In memoriam Előd István” c. kiadvány megjelentetése

- a 70 évesen köztársasági elnökké választott prof. dr. Mádl Ferenc akadémikus diáktársunk életútjának méltatása

2005. Knoll János nyugalmazott gimnáziumigazgató köszöntése 80. születésnapján

- „Piarista Mozaikok: – Tanárok-Tanítványok” c. kiadvány megjelentetése

2006. megemlékezés az 1956-os magyar forradalom 50. évfordulóján

- emléktábla avatás az 1997-ben elhunyt Horváth Géza lovassys tanár születése 85. évfordulóján

2007. „Aki a harangért szól” címmel dr. Bözsöny Ferenc diáktársunk könyvének ismertetése.

- elköszönés az élete delén elhunyt Arnhoffer Mihály volt lovassys igazgató-tanártól

2008. a Lovassy Gimnázium vezetésének szervezésében, de mintegy 10 évi régi piarista tablót is felkutatva a „Tablók Könyve” 1938–2008. megjelenése

2010. őszétől a „Piaristák veszprémi letelepedése 300. évfordulójára” történő megemlékező rendezvények, kiállítások, előadás-sorozatok

- csúcspont a 2011. október 22-én rendezett központi ünnepség a Lovassy Gimnázium új tornacsarnokában
- ünnepi könyvbemutató, felújított iskolatörténeti kiállítás megnyitása, fogadás
- a Tölcséry Ferenc piarista 1895. évi kiadványát is magában foglaló, Lichtneckert András által szerkesztett: „A Veszprémi Piarista Gimnázium története az alapítástól az államosításig, 1711–1948.” c. több mint négyszáz oldalas mű megjelenése
- Prof. dr. Mádl Ferenc akadémikus, volt köztársasági elnök diáktársunk halála

Összeállította:

a dr. Varga Miklós szerkesztette Tájékoztatók alapján

dr. Csiszár Miklós
'61-es öregdiák